

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

Одељење у Новом Саду

III-8 У. 301/17

05.12.2019. године

БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Зоране Брајовић и Мире Стевић Капус, чланова већа, са судским саветником Иваном Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... број ..., кога заступа пуномоћник Соња Ђајић, адвокат из Новог Сада, Аугуста Цесарца број 18, ради поништаја решења туженог органа Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције-Управе за управне послове под 03/9/3-226-1532/16 од 18.11.2016. године, у предмету понављања поступка регистрације возила, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.12.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције-Управе за управне послове ПОД 03/9/3-226-1532/16 од 18.11.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган-Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Дирекција полиције-Управа за управне послове, да тужиоцу А.А. из ..., ... број ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 30.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца, изјављена против решења Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Суботици број: 226-45801/16 од 15.06.2016. године, као неоснована. Иначе, овим ожалбеним, првостепеним решењем у ставу 1. диспозитива понавља се поступак регистрације возила ..., марке Ауди тип А8 3.0 ТДИ са бројем шасије ... и бројем мотора ... власништво А.А. ..., ... број ...; Ставом 2. диспозитива поништава се саобраћајна дозвола серијског броја ... и број регистра ..., регистрациона налепница за унутрашњу употребу серијског броја ... и одузимају се регистарске таблице ... издате од ПУ Суботица-ПС Бачка Топола за предметно возило; Ставом 3. диспозитива одбија се захтев за регистрацију и упис у јединствени регистар возила регистарске ознаке Ставом 4. диспозитива се констатује да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби поднетој дана 05.01.2017. године која је уређена дана 21.12.2018.

године тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законских разлога. Истиче да се у конкретном случају нису стекли законски услови за понављање поступка из члана 239. тачка 1. и 2. ЗУП-а, јер не постоје нове чињенице нити пресуда кривичног суда као доказ да је регистрација извршена као последица дела кажњивог по Кривичном закону и да је у искључивој надлежности кривичног суда да утврђује да ли је спорни рачун фалсификован. Наводи да је савесан купац и власник возила и да је регистрација возила извршена још 2010. године, а да су службена лица била у обавези да изврше све провере за возило за чију регистрацију је тужилац поднео захтев након чега је дозвољена регистрација и издата саобраћајна дозвола. Сматра да не постоји законски основ да тужени орган тужиоцу ускраћује већ стечено и признато право својине на возилу, јер је за предметно возило плаћена царина као и ПДВ, па предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи а суд обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове поступка у износу од 30.000,00 динара на име састава тужбе као и остале проузроковане трошкове у року од 15 дана под претњом извршења. У поднеску примљеним у суду дана 26.07.2019. године пуномоћник тужиоца истиче да остаје код свих навода из поднете тужбе а у прилогу поднеска доставља и наредбу Вишег јавног тужилаштва у Суботици пословни број Кт 95/15 Кти 44/16 од 27.06.2019. године којим је надлежно ВЈТ одустало од кривичног гоњења В.В. некада одговорног лица тужиоца а из које наредбе, по речима тужиоца, произлази да поседује валидну документацију о увозу предметног возила а из које наредбе се види да су плаћене царинске дажбине и порез на додату вредност приликом увоза возила и да су код тужиоца књижене пословне промене везане за трошкове увоза као и да је књижена набавка од добављача а на основу којих чињеница је извршено и економско-финансијско вештачење у кривичном поступку у два наврата. Пуномоћник тужиоца додаје да је на овај начин потврђена тачност свих тужбених навода тужиоца од стране ВЈТ Суботице као надлежног органа, па предлаже да суд након одржане јавне расправе тужбу уважи, поништи оспорено решење и туженог обавезе да тужиоцу надокнади трошкове поступка у износу од 30.000,00 динара на име састава тужбе као и остале проузроковане трошкове у року од 15 дана под претњом извршења.

Тужени орган је у детаљно датом одговору на тужбу остао при разлозима из образложења оспореног решења ценећи да су наводи тужбе неосновани јер се у поступку регистрације возила не утврђује савесност подносиоца захтева већ се утврђује испуњеност услова за регистрацију возила с тим што царинење возила представља посебан поступак пријаве робе иностраног порекла надлежним царинским органима Републике Србије а по прописима о регистрацији возила доказ о измирењу царинских обавеза прописан је само као један од доказа који се прилаже у поступку регистрације возила. Предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган поступајући по захтеву тужиоца дана 13.01.2010. године регистровао предметно возило под регистарском ознаком ... и тужиоцу издао саобраћајну дозволу серијски број Регистрација возила је извршена на основу доказа о власништву рачуна број ... у коме је наведено да је издат тужиоцу дана 28.12.2009. године од стране Привредног друштва Б.Б. са седиштем у ..., Улица ...

број Из списка предмета даље произлази да је дана 30.12.2011. године предметно возило уписано у јединствени регистар возила под регистрационом ознаком ...; да је тужиоцу дана 23.09.2014. године за предметно возило издата саобраћајна дозвола серијски број ... и да је дана 13.01.2016. године за возило издата регистрациона налепница контролни број ... која важи до 13.01.2017. године. Након извршене регистрације предметног возила првостепени орган је на основу извештаја Управе за међународну оперативну полицијску сарадњу (допис ... број ... од 18.03.2016. године) дошао до сазнања да је приликом прве регистрације предметног возила тужилац употребио лажан доказ о власништву возила-фалсификовани рачун број ... од 28.12.2009. године који је издат од стране непостојеће фирме Б.Б. из ..., које никад није имала седиште у ..., у Улици ... број ... будући да се на тој адреси налази хотел од 01.07.2015. године, а да се пре тога на том месту налазила стара рушевина. Имајући у виду да је након извршене регистрације прибављен наведени доказ, првостепени орган је по службеној дужности поновио поступак регистрације возила на основу члана 239. тачка 1 и 2. а у вези члана 240. Закона о општем управном поступку ("Сл.лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01 и "Сл.гласник РС" бр. 30/10) донео одлуку као у диспозитиву ожалбеног решења, јер тужилац не поседује доказ о пореклу и власништву регистрованог возила прописан одредбом члана 5. став 4. тачка 5. и члана 6. Правилника о регистрацији моторних и прикључних возила ("Службени гласник РС" бр. 69/10...95/15). Против првостепеног решења тужилац је поднео жалбу која је оспореним решењем одбијена као неоснована на основу члана 230. став 1. ЗУП-а јер је тужени орган нашао да је првостепено решење правилно и на закону засновано а да су цитирани прописи правилно примењени.

Оваква одлука туженог органа се не може прихватити, јер при њеном доношењу није поступљено у складу са правилима поступка.

Наиме одредбом члана 239. тачка 1. Закона о општем управном поступку прописано је да ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновити ако се сазна за нове чињенице, или се нађе или стекне могућност да се употребе нови докази који би, сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима, могли довести до друкчијег решења да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку а тачком 2. истог закона је прописано ако је решење донесено на основу лажне исправе или лажног исказа сведока или вештака, или ако је дошло као последица дела кажњивог по кривичном закону. Према одредби члана 240. став 1. истог закона прописано је да понављање поступка може тражити странка, а орган који је донео решење којим је поступак завршен може покренути понављање поступка по службеној дужности.

Имајући у виду да је тужилац први пут регистровао предметно возило дана 13.01.2010. године под регистрационом ознаком ..., на основу рачуна број ... од 28.12.2009. године, по оцени суда, тужилац који је регистровао возило на основу саобраћајне дозволе издате у Републици Србији, не може сносити штетне последице накнадног утврђења да није аутентичан доказ о власништву на основу којег је раније регистровао возило, ако та чињеница није утврђена у складу са законом. Не може се за сада прихватити као правилна тврдња управних органа да је наведени рачун фалсификован ако та околност није утврђена у кривичном поступку због кривичног дела фалсификовања исправе, а уколико кривични поступак није спроведен, из образложења оспореног решења се не види нити у списима постоји доказ да је

првостепени орган прибавио обавештење од надлежног органа о постојању околности због којих се кривични поступак не може покренути.

С обзиром да је оспорено решење донето повредом правила поступка садржаних у цитираним законским одредбама суд није одржао усмену расправу у складу са одредбом члана 33. Закона о управним споровима.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, с тим што су примедбе и правно схватање суда изнети у овој пресуди обавезујући за тужени орган у смислу члана 69. став 2. истог закона.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора на основу члана 66. и члана 67. Закона о управним споровима и члана 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, суд је, нашао да је захтев за накнаду трошкова управног спора у износу од 30.000,00 динара за састав тужбе основан, па је сагласно Тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката (“Службени гласник РС” бр. 121/12) одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде. У осталом делу суд није досудио тражене трошкове спора, будући да исти нису опредељени по врсти и висини сагласно одредби члана 162. Закона о парничном поступку.

Нису од утицаја на оцену законитости оспореног решења, наводи пуномоћника тужиоца да је ВЈТ одустао од кривичног гоњења В.В. будући да она није странка у овом управном спору. Такође и доказ о извршеном вештачењу рачуна број ... од 23.12.2009. године није од утицаја на решавање овог управног спора, будући да регистрација предметног возила није извршена на основу тог рачуна већ на основу рачуна број ... од 28.12.2009. године, а за који рачун до момента доношења оспореног решења није утврђено да је фалсификован након спроведеног кривичног поступка или на основу доказа да постоје околности због којих се кривични поступак не може покренути.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 05.12.2019. године, III-8 У. 301/17

Записничар
Ивана Ивановић, с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП